

Manifest for den sure tone og den bitre klang

I: Noteryttere og frittspillende

En ulyd hjemsøker Trondheim - ulyden fra den sure tone. Alle de gamle musikkens voktere har gått sammen om en hellig klappjakt på denne ulyden, anmelder og kritiker, stemmegaffel og stemmeapparat, naboer og forbipasserende.

Historien om alle orchestre frem til nå har vært kampen om rene toner. Dirigent og musikant, musikklærer og elev, musikkanmelder og russelåtartist, kort sagt undertrykker og undertrykte står i en stadig motsetning til hverandre.

Vår epoke, den rene toners epoke, utmerker seg ved at den har forenklet motsetningene. Hele samfunnet spalter seg mer og mer i to store fiendtlige leire, i to store klasser som står i direkte motsetning til hverandre: De som stemmer instrumentene og de som lar være.

Gjennom utbredelsen av noter og stemmeapparater har de frittspillendes arbeid mistet enhver selvstendig karakter og dermed enhver tiltrekning for musikanten. En er ikke mer enn en maskin som enkelt skal immitere og kopiere de noter som en blir servert. Og av musikanten forlanges bare de mest ensformige og innøvde håndgrep.

Den vesentlige forutsetninga for noterytternes eksistens og herredømme er prøvespilling for å komme til og kritikk og latterliggjøring av dem som spiller feil. Med undertrykkelsen og isoleringen av frittspillende musikanter lager også noterytterne grunnlaget for deres egne banemenn. Deres undergang og de frittspillendes seier er like uunngåelige.

II: Frittspillende og Den Ohmske Motstanden

Motstanden skiller seg fra de øvrige studentorchesterne ved det, at de på den ene sida slåss for alles rett til å spille høyt uavhengig av om de følger noter eller ikke, og på den andre sida ved det, at de hedrer den sure tone og den bitre klang.

Det som kjennetegner Motstanden, er ikke avskaffelsen av noter overhodet, men avskaffelsen av tvangen til å måtte følge dem. I denne betydninga kan motstanden sammenfatte sin teori i det ene uttrykket: Oppheving av notetyranniet!

I stedet for det gamle samfunnet med noter og stemmeapparater trer en sammenslutning hvor muligheten til å spille fritt for hver enkelt er betingelsen for den frie musikken.

III: Den sure tone og den bitre klang

Ved å hedre den sure tone og den bitre klang tar du del i et felleskap hvor alle stiller likt, hvor ingen stopper deg fra å blåse ut i glede og fra å bråke fritt. Du får muligheten til å gripe et instrument, tross mangel på forkunskaper eller nettopp fordi du eier dem, og spille slik som du selv måtte ønske. Slutt er tiden med isolert øvelse hvor du måles etter hvor bra du treffer en skala fra C til H. Tre heller inn i et orchester, hvor vi står forente og hedrer den sure tone og den bittre klang.

LENGE LEVE MOTSTANDEN!!!